

alt Fald blandt de nogenlunde gammeldags Jurister, at man først skal tage den Mening, som man finder for godt, og saa forandre eller fortolke Ordene derefter. Jeg tror, man maa gaa den modsatte Vej, at man maa se paa Ordene og deraf søge at finde Meningen, og da man i 1848 ikke har sagt „arresteres“, men udtrykkelig har sagt „fængsles“, saa maa vi gaa ud fra, at man har ment det, man har sagt. Jeg tror ikke, at det, som det ærede Medlem jagde, er Grunden, at man vilde bruge et dansk Udtryk i Stedet for „arresteres“. Det paahviler i alt Fald det ærede Medlem at godtgjøre, at det er Grunden til, at man har brugt „fængsles“ i Stedet for „arresteres“. Nei, jeg tror, at det ligger i noget Andet. Det ligger ganske rigtig i en Forskjel mellem 1848 og nu, men Forskjellen er ikke den, at man den Gang var ivrigere for at finde danske Udtryk end nu. Forskjellen er derimod den, at man den Gang var ivrigere for at faae Rigsdagenes og Bølgernes Ret respekteret. Det er en temmelig væsentlig Forskjel. Ganste vist er der senere sket en stor Forandring. Advokat Klubben jagde jo forleden for Høiesteret: Hvad kan det nytte at tale om Landen fra 1848, den er jo borte som den Sne, der faldt den Gang. Og noget lignende synes mig klinger, jeg vil ikke sige gennem det ærede Medlems Tale, men gennem Meget af, hvad vi høre i den senere Tid, at man ikke skal bryde sig om, hvad der den Gang var Mening, men om den Mening, der nu passer En best, og naar denne Mening ikke kan passe sammen med Ordene, saa maa Ordene omfortolkes. Men det er en uheldig Vej at komme ind paa. Jeg vil foreslaa ærede Medlemmer, at vi gaa den modsatte Vej, at vi gaa ud fra, at de Ord, der staa, var det ogsaa Meningen skulde staa der.

Strøm: Jeg kan paa ingen Maade gaa ind paa, at jeg skulde høre til dem, hvis der overhovedet gives Saadanne, som ikke skulde bryde sig om at beskytte Rigsdagens og Rigsdagsmændenes Interesser i Tilfælde af Angreb paa dem, og jeg kan heller ikke paa nogen Maade gaa ind paa, at jeg skulde søge Meningen i en Lovbestemmelse paa den Maade, som den ærede Ordfører udtalte, nemlig først at lave mig en Mening og saa se at faae den til at passe til Ordene. Hvad jeg før sigtede til, er, at jeg søger i enhver Lovbestemmelse at finde Lovgiverens rette Mening, men selvfølgelig er det Udtryk, han har brugt, det afgjørende Grundlag i saa Henseende. Der er imidlertid ikke hidtil skrevet nogen mig bekendt Lov, som der ikke

kan disputeres om, og det er jo klart, at jo flere Paragrafer en Lov bestaar af, desto mere kan der disputeres derom. Man vilde gjøre stor Uret — og jeg tror, at det ærede Thing vil være enigt med mig dert — ved mange Leiligheder ved ikke at holde paa Ordfortolkning, naar klare Grunde vise, at Ordene skulde forstås netop paa en saadan Maade og ikke paa den sædvanlige Maade. Det er en selvfølgelig Ting i enhver Fortolkning, som jeg her har fremført, og jeg nævner det kun for at værgе mig imod den Misforstaaelse, som har fundet Udtryk i den ærede Ordførers Udtalelser. Naar den ærede Ordfører fremførte et Exempel angaaende Rigsdagsmænd, som han tænkte sig, at jeg vilde indskrænke til at betyde Medlemmer af det ene Thing, vil jeg bede ham, for at Exemplet skal passe, først vise mig et Sted, hvor Ordet Rigsdagsmænd er brugt i en saadan Forstand, at det betyder kun Medlemmer af det ene af Rigsdagens Thing. Naar det foreligger, vil jeg ogsaa paastaa, at man paa hvert enkelt Sted vil være nødt til at undersøge, om en saadan Betydning der skulde kunne lægges dert. Jeg tror imidlertid ikke, at det forekommer, og jeg vilde ogsaa finde, at det var en saa lidet omhyggelig Udtryksmaade, at der ikke er Rimelighed for, at den nogeninde er anvendt. For den ærede Ordfører paaviser mig det, passer hans Sammenligning med min Henviisning til § 80 aldeles ikke. Naar den ærede Ordfører omtalte Gældsfængsel som formentlig værende et Slags Varetægtsfængsel, tror jeg, at han ved nærmere Undersøgelse vil finde, at det ikke er saaledes, thi Gældsfængsel er et Tvangsmiddel, som ikke paa noget Punkt har nogenjombestemt Sammenhæng med kriminelt Varetægtsfængsel.

Ordføreren (H. Holm): Jeg lægger ikke nogen Vægt paa det Exempel, jeg anførte med Ordet Rigsdagsmænd; jeg vilde kun gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Ordet Rigsdagsmænd bruges baade om Folkethingsmænd og Landstingsmænd. Naar man siger om en Mand, at han er Rigsdagsmand, kan man ikke strax uden videre se, om han er Landstingsmand eller Folkethingsmand, lige saa lidt som man af Ordet „fængsles“ kan se, om det er Varetægtsfængsel eller Straaffængsel, men der maa nærmere bestemte Begrænsning til, for at det kan fremgaa, om der ved Rigsdagsmand skal forstås Landstingsmand eller Folkethingsmand, og om der ved Ordet „fængsles“ skal forstås Varetægtsfængsel eller Straffængsel. Det ærede Medlem sagde, at man skulde ikke hænge sig i Ordfortolkning, naar